

Hele Paragrafen handler, som Fortsættelse af § 27, kun om Handelskommission, men vil efter Omstændighederne kunne finde analogisk Anvendelse paa civil Kommission.

§ 29.

Kommissionæren har ifølge denne Paragraf, ligesom efter den tyske Handelslovbog § 396 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 431, Krav paa særlig Godtgørelse for Udgifter til Porto, Telegrammer, Telefonsamtaler og Forsikringspræmier samt for andre beføjede Udgifter. Der føjes hertil det Forbehold, at særlig Godtgørelse for Udgifter dog ikke kan kræves, forsaavidt Provision eller andet Vederlag er beregnet paa at skulle udgøre Betaling ogsaa for dem. Grunden til, at dette selvfølgelig Forbehold udtales, er den, at det bliver mere og mere almindeligt, at Smaaavgifter, saasom til Porto, Telegrammer, Telefonsamtaler o. lign., undertiden ogsaa til Forsikringspræmier, indbefattes i Provisionen, der under Hensyn hertil sættes lidt højere, hvilket navnlig anbefaler sig af den Grund, at det vilde være uforholdsmæssig besværligt at angive og dokumentere den Slags Udgifter nøjagtigt. Man ser derfor ogsaa hyppigt, at de navnlig i varigere Forhold beregnes med en vis rund Sum i Kommissionærens periodiske Afregninger. Udtrykket „eller andet Vederlag“ er indføjet, fordi denne Paragraf i Modsætning til de to foregaaende Paragrafer er direkte anvendelig paa civil Kommission, hvor det Vederlag, der maatte tilkomme Kommissionæren, ikke i Almindelighed kan siges at have Karakteren af Provision. Ved Forsikring er fortrinsvis tænkt paa Brandforsikring. Forsaavidt der imidlertid i den paagældende Branche maatte være Koutume for anden Forsikring, f. Eks. Tyveriforsikring med Hensyn til Juveler, har Kommissionæren ifølge Paragrafens almindelige Udtryk ogsaa Krav paa Godtgørelse for Udgifter til Præmier hertil.

Bestemmelsen i sidste Punktum om, at Kommissionæren har Ret til Godtgørelse

for Lagerrum m. m., selv om han ikke i saa Henseende har haft nogen særlig Udgift, har sit Forbillede i den tyske Handelslovbog § 396, 2det Stykke og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 431, 2det Stykke. Bestemmelsen, der ogsaa omfatter Civilkommission, hviler paa den med almindelig merkantil Opfattelse stemmende Betragtning, at Provisionen udgør Vederlag for Kommissionærens Arbejde og for saadanne almindelige Omkostninger ved hans Bedrift, som staa i umiddelbar Sammenhæng med Godsets Salg eller Indkøb, f. Eks. Udgifter til Kontorlokale, Kontorpersonale, Butiksleje, men ikke for hans andre Driftsomkostninger, som komme Kommittenten til Gode. Har Kommissionæren, som det jævnligt sker, lejet Lagerrum til Godset eller ladet dets Transport besørge af fremmede, maa han kunne fordre Godtgørelse for sine Udlæg hertil, thi saadant hører ikke umiddelbart med til hans Virksomhed som Køber eller Sælger af Godset. Det skal da ikke forandre hans Stilling, at han indretter sin Bedrift til Lagring i egne Rum eller Transport ved egne Folk. I Overensstemmelse med denne Tankegang maa Ordene „Arbejde af lignende Art“ forstaaes. Med Hensyn til Størrelsen af den Godtgørelse, Kommissionæren i de omtalte Tilfælde kan forlange, følger det af almindelige Regler og behøver altsaa ikke særligt at tilkendegives, at han naturligvis kun kan forlange et efter Forholdene passende Beløb, der fastsættes i Overensstemmelse med almindelige gangbare Priser, hvor saadanne kunne paavises.

At Kommissionærens Krav paa Godtgørelse ifølge § 29 tilkommer ham, uanset at Godset tilfældigt gaar til Grunde, er omtalt i Bemærkningerne til § 10.

§ 30.

I § 30, 1ste Stykke udtales, at Kommissionæren, naar han selv overfor Tredjemand har maattet opfylde en Aftale, kan kræve Dækning hos Kommittenten. Reglen, der naturligvis ikke gælder, naar Aftalen er af en saadan Art, at Kommittenten er berettiget til at afvise den og gør Brug af